

СНѢЖИНКА

Цѣлия день срещу Коледа валѣ снѣгъ. Този день бѣше истински празникъ за малката Мика. Нѣколко пѣти тя излиза на двора. По ржцетѣ ѝ падаха пухави снѣжинки. Въ снѣжинкитѣ блестѣха мѣнички звездици, които бързо се топѣха и се изгубваха.

На обѣдъ татко ѝ донесе зелено елхово дърво и голѣма кутия. И дървото и кутията заключиха въ гостната стая. Вечеръта, когато всички се събраха, отвориха гостната. Мика бѣше смаена. Зелената елха бѣше изправена въ жгѣла. Но сега тя блестѣше и трептѣше въ най-чудни цвѣтове и свѣтлини. На върха ѝ горѣше сребърна топка съ дълго копие. Между клончетата лъщѣха по-малки топки, светѣха сини, зелени и червени свѣщици. Имаше хубави играчки за децата. Имаше брадатъ дѣдо Мразъ, съ торба на рамото. Лъскавъ златенъ телъ обвиваше цѣлата елха. По тела се люлѣха голѣми свѣтли звезди. Отъ срѣдата на всѣка звезда се подаваше засмѣна детска главица, съ крилца на раменетѣ. Главичкитѣ се люлѣха, гледаха Мика и се усмиваха радостно.

Мика посочи съ ржка звездичкитѣ и попита татка си:

— А тѣзи момиченца какви сж, татко?

— Това сж бѣлитѣ снѣжинки, малкитѣ палави де-чица на дѣда Мразъ — отвърна бащата.